

zatímní opatření bezpředmětným. Netřeba tudíž ani zkoumati, zda by bylo vůbec přípustné.

Čís. 10425.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n.).

Čtvrtletní lhůtu, na niž lze povolit odklad exekuce vyklizením, jest zásadně čítati ode dne, kdy nastala potřeba odkladu exekuce, tedy ode dne, kdy byl podán návrh na exekuční vyklizení.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1931, R I 969/30.)

Usnesením ze dne 10. května 1930 bylo povinnému uloženo, by vyklidil místnosti do 14. července 1930. Dne 3. července 1930 navrhl povinný, by byl povolen odklad exekuce vyklizením. Soud první stolice usnesením ze dne 13. července 1930 povolil odklad exekuce do 14. října 1930. Rekursní soud usnesením ze dne 1. srpna 1930 zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl. Znovu dosud rozhodnuto nebylo. O návrhu na povolení exekuce bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno pod čís. 10.165 sbírky. Návrh vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci, soud první stolice usnesením ze dne 27. října 1930 pro tentokráte zamítl vzhledem k názoru projevenému rekursním a nejvyšším soudem ve věci povolení exekuce, že s výkonem exekuce jest posečkati až do právoplatného rozhodnutí o dlužníkově návrhu na odklad exekuce. Rekursní soud usnesením ze dne 27. listopadu 1930 povolil pokračování v exekuci. **Důvody:** Třebaže se rekursní i nejvyšší soud vyslovil v ten rozum, že jest s výkonem exekuce posečkati, až bude právoplatně rozhodnuto o dlužníkově návrhu na odklad exekuce, nevadí to, by nebyl povolen výkon exekuce, ježto doba tříměsíčního odkladu exekučního vyklizení již uplynula, ano vzhledem k tomu, že návrh na odklad exekuce byl vznesen před uplynutím vyklizovací lhůty, bylo tříměsíční lhůtu počítati od vyklizovací lhůty, tudíž od 14. července 1930, takže tříměsíční lhůta uplynula dne 14. října 1930. I kdyby tedy byl býval odklad exekuce povolen, bylo by usnesení vzhledem k uplynutí lhůty bez praktického významu, pokud nebyl vznesen nový návrh na odklad. Není tudíž povolení výkonu exekuce nic na závalu, pročež bylo návrhu vyhověno. Tím však nemá býti řečeno, že by již nemohl býti vyřízen návrh na odklad exekuce. Návrh lze vyřídit, jest to však pro uplynutí času bez významu pro pokračování v exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n. může exekuční soud k návrhu povinného odložit exekuci vyklizením najatých

místností nejvýše na dobu jednoho čtvrtletí, nemá-li povinný beze své viny jiné, potřebě odpovídající náhrady. Účinnost tohoto zákonného předpisu byla prodloužena opatřením Stálého výboru ze dne 11. října 1929, čís. 157 sb. z. a n. do 31. března 1930, zákonem ze dne 27. března 1930, čís. 31 sb. z. a n. do 30. listopadu 1930 a zákonem ze dne 26. listopadu 1930, čís. 166 čl. II. do 31. prosince 1931. V zákonech těchto se neuvádí, kdy se počíná čtvrtletí, na něž lze odložit vyklizovací exekuci. V rozhodnutích čís. 966 a 3072 sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud názor, že lhůtu tu nelze počítati ode dne žádosti o odklad, ani ode dne pravomoci usnesení, odklad povolujícího, nýbrž ode dne, kdy usnesení to bylo doručeno. Ale podle rozhodnutí čís. 5174 sb. n. s. jest čítati tuto lhůtu zásadně ode dne, kdy vymáhající věřitel učinil návrh na povolení exekuce vyklizením a jen za výjimečných předpokladů, jichž tu však není, od doby pozdější. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se odchýlil od zásady takto vyslovené, neboť oním dnem nastala právě potřeba odkladu exekuce. Jak zřejmo z motivů k zákonu ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., jest kromě jiného účelem předpisu o odkladu vyklizovací exekuce, by provisorium, jímž odklad je, nebylo prodlužováno do nekonečna. Vzhledem k tomuto zákonodárcovu úmyslu jest vykládati ustanovení § 1 zákona čís. 45/1928 tak, že čtvrtletí, na něž byl odklad exekuce povolen, nelze počítati ode dne vydání, doručení nebo právoplatnosti usnesení lhůtu povolujícího, an den vydání a doručení usnesení jest nejistý a nelze často zabrániti povinnému, by různými návrhy a rekursy neoddálil vydání usnesení na měsíce, jak v tomto případě, čímž vedení exekuce vyklizovací by se stalo vůbec ilusorním, ba nemožným, což jistě zákonodárce nezamýšlel a ani zamýšleti nemohl. Jest tedy trvati na tom, že lhůtu jednoho čtvrtletí pro odklad exekuce jest čítati zásadně ode dne, kdy nastala potřeba odkladu exekuce, tedy ode dne, kdy byl podán návrh na exekuční vyklizení. Návrh ten byl v souzeném případě podán dne 17. července 1930, mohl tedy první soud povolit odklad vyklizovací exekuce nejdéle do 17. října 1930 a nemůže nyní, ana lhůta ta již prošla, lhůtu tu, která ve skutečnosti byla mezi tím úplně již vyčerpána, odsunouti na dobu pozdější. Poněvadž návrh na odložení exekuce po uplynutí této první lhůty nebyl již učiněn, nařídil právem rekursní soud výkon povolené již exekuce. Tomu není na závalu, že i rekursní i nejvyšší soud ve svých usneseních ze dne 1. srpna 1930 č. j. R IV 675/30 a ze dne 25. září 1930 č. j. R I 716/30 (čís. sb. 10165) nařídily, že má výkon exekuce býti staven, dokud nebude právoplatně rozhodnuto o návrhu na odklad exekuce, pokud se týče po dobu, na kterou bude odklad povolen, neboť tato usnesení vycházela z předpokladu, že o návrhu na odklad exekuce bude rozhodnuto před uplynutím čtvrtletní lhůty § 1 uv. zák., o kterou lze na nejvýš exekuci odložit. Prodloužení odklad exekuce přes tuto zákonem stanovenou mez nemohlo býti a nebylo též v uvedených rozhodnutích zamýšleno, neboť by to odporovalo jednak úmyslu zákonodárcovu, zjevnému z materialí zák. čís. 86/1923, jednak by to znamenalo odložiti výkon exekuce na dobu nedozírnou, což by bylo protizákonné. Rozhodnutí rekursního soudu vyhovuje zá-

konu i praktické potřebě a bylo je proto potvrditi a bezdůvodný dovolací rekurs zamítnouti.

Čís. 10426.

Byl-li nález bursovního rozhodčího soudu, v němž bylo uvedeno jako povinný společenstvo, doručen společenstvu v den, kdy již bylo po právu, může společenstvo okolností, že při vynesení nálezu ještě nebylo po právu, uplatňovati jen zmateční stížnosti proti nálezu podle čl. XXIII uvoz. zák. k c. ř. s. ve lhůtě tam stanovené, nikoliv žalobou o nepřipustnost exekuce povolené na základě nálezu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1931, Rv II 16/30.)

Nálezem rozhodčího soudu plodinové bursy v Brně ze dne 20. února 1929 bylo uznáno právem, že syndikát, společenstvo s r. o., jest povinno zaplatiti firmě G. 8.796 Kč. Na základě tohoto rozhodčího nálezu byla firmě G. proti syndikátu k vydobytí přisouzené pohledávky povolena exekuce na movitosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se syndikát proti firmě G. zrušení exekuce, tvrdě, že exekuční titul byl vydán proti osobě neexistující, ježto syndikát byl zapsán do rejstříku teprve dne 1. března 1929. **Procesní soud prvního stupně žalobu zamítl. Důvody:** Žalující strana domáhá se prohlášení exekuce za nepřipustnou ve smyslu § 39 čis. 1 a 5 ex. ř. a zrušení exekučního titulu. Žalobou lze se domáhati zrušení exekuce i z důvodu, že žaloba nebyla řádně doručena. Z ustanovení čl. XXIII. a XXV. uv. zák. k c. ř. s. a z posledního odstavce čl. XXX. uv. zák. k ex. ř. jest však patrné, že pro nálezy bursovních rozhodčích soudů platí zvláštní ustanovení o tom, jak výroky bursovních rozhodčích soudů mohou býti napadány. Podle čl. XXIII. uv. zák. k c. ř. s. mohou býti napadány zmateční stížnostmi a žalobou podle čl. XXV uv. zák. k c. ř. s., přičímž se výrok rozhodčího soudu bursovního předpisům donucujícího práva. Žalující strana měla napadnouti exekuční titul žalobou pro zmatečnost podle čl. XXIII odstavce druhý a třetí uv. zák. k c. ř. s. Podle ustanovení § 39 čis. 1 a 5 ex. ř. jest exekuci zrušiti, byl-li exekuční titul, jenž jest jejím základem, právoplatným rozsudkem uznán za neplatný, zrušen nebo jinak prohlášen za neúčinný (na příklad podle čl. XXIII a XXV uv. zák. k c. ř. s.); nebo, byla-li exekuce prohlášena za nepřipustnou z jiných důvodů právoplatným rozhodnutím (na příklad podle čl. XXIX, XXX uv. zák. k ex. ř., podle §§ 28, 35 ex. ř. a pod.). V souzeném případě bylo proto žalobu zamítnouti jako nepřipustnou. **Dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody:** Syndikát neexistoval jako právnická osoba dne 20. února 1929, kdy byl vydán nález rozhodčího soudu Plodinové bursy v Brně, existoval však právně dne 11. března 1929, kdy nález byl doručen žalující straně. An syndikát proti tomuto nálezu nepodal v zákonné lhůtě opravné prostředky, nabyt nález přes to, že ho bylo docíleno ve formálně závadném řízení, formální právní moci, a jest exekučním titulem. Tato právní moc trvá, pokud